

De wachters

Van Andrew Pyper verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Verdwenen meisjes

Handelsmissie

Vuurstorm

De moordkring

Andrew Pyper

De wachters

Vertaald door
Mieke Vastbinder

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 1669 8

© 2011 Andrew Pyper Enterprises Inc.

© 2011 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Mieke Vastbinder

Oorspronkelijke titel *The Guardians*

Oorspronkelijke uitgever Doubleday Canada

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto auteur Jennifer Rawson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

• 1 •

We zagen ze komen.

Eerst een enkele surveillancewagen. Het blauwe overhemd spande om de uitpuilende taille van de agent. Een uitdrukking van geoefende verveling op zijn gezicht, een pantomime van stoere mannelijkheid die hij opvoerde voor een afwezig publiek. Wij waren de enigen die hem met zijn X-benen het huis in zagen lopen. De enigen die wisten dat die verveling niet lang meer zou duren.

Toen hij naar buiten kwam had hij geen pet meer op. Zijn dunne haar, grijs, maar donker van het zweet, was het vette toonbeeld van besluiteloosheid; het wees alle kanten op. (Later hadden we het nog over die pet. Was die bij de eerste heftige schrikreactie af gevallen? Had hij hem zelf in een of andere reflex afgezet? Een soort respect?)

Hij plofte neer in de wagen en riep de centrale op. We probeerden te liplezen, maar konden zijn gezicht niet zien door de weerspiegeling van de zwiepende wilgentakken op de voorruit. Was hier een oproepcode voor? Of zag hij zich gedwongen te beschrijven wat hij had gezien? Had hij, zelfs in de duisternis waarin hij na het felle daglicht buiten bijna blind was geweest, gezien wie het waren? Hoe hij het ook bracht, het zou moeilijk te geloven zijn. Wij waren er zelf nog niet helemaal van overtuigd. En wij wisten dat het waar was.

Al snel stopten er nog twee politiewagens. Een ambulance. Een brandweerwagen, hoewel er geen brand was. Er liepen wat mannen naar binnen, maar de meesten bleven buiten. Een tafereel van stemmig rondhangende uniforms die koffie dronken uit piepschuim bekers

die ze hadden gehaald toen de oproep binnenkwam. De laatste door de vakbond beschermde rokers-in-diensttijd in de geschiedenis, die hun peuken op straat mikten in een onuitgesproken strijd om het verst.

De meesten hadden er niets te zoeken, maar ze bleven toch. Een nauwelijks verholen opwinding die zich uitte in de manier waarop ze met hun schoenen over het gebarsten voetpad schuifelden en hun handen op hun koppel lieten rusten, waarbij ze met hun knokkels over de kolf van hun pistool streken. Het was een klein dorp. Dit soort dingen gebeurde hier niet vaak. Het gebeurde hier nooit.

We stonden samen te kijken. Verborgen achter de gordijnen in de voorkamer van het huis van de McAuliffes, aan de overkant. Met onze neus tegen de vitrage, die naar aangebrande bacon rooken een diepere laag van een reeks maaltijden uit de frituurpan. Toen het ambulancepersoneel en een man met baard met de zwarte zakken op de brancards het huis uit kwamen – een grote zak en een kleinere – hielden we onze adem in. Een mondvol frietjes, uienringen en kipnuggets die tot op de dag van vandaag de smaak van verlies is gebleven.

Dit herinneren we ons allemaal, maar nog niet alles.

En sommige dingen die we ons herinneren zijn misschien helemaal niet gebeurd.

I

Het telefoontje komt in het holst van de nacht, net als alle andere erge berichten.

De telefoon staat zo dichtbij dat ik de cijfers op het groen oplichtende displaytje kan lezen, en de lijnen zie van de vingerafdruk die ik op het venstertje heb achtergelaten. Gewoon een kwestie van hand uitsteken en pakken. Maar ik lig stil. De stoornis in mijn motorisch systeem (zoals een van mijn zorgelijk onhulpvaardige artsen het noemt) houdt me achttien beltonen achter elkaar in haar greep, en pas dan speel ik het klaar de hoorn op mijn borst te leggen.

‘Ik weet niet eens hóé laat het is. Maar laat is het wel, denk je niet?’

Een stem die me bekend in de oren klinkt, een beetje slepend, hoog als van een oud dametje, tussen lachen en snikken in. Een vriend van de middelbare school – een tijd die zelfs Randy, die nu belt, ‘een miljoen jaar geleden’ noemt. En ook al is het maar vierentwintig jaar geleden, zijn schatting voelt accurater.

Randy verontschuldigt zich ervoor dat hij me wakker heeft gemaakt, en kwekt door over hoe vreemd hij zich voelt ‘dat hij dit nu doet’, en intussen probeer ik een begripvolle maar resolute formulering te bedenken om nee te zeggen als hij uiteindelijk blijkt te bellen om om geld te vragen. Dat had hij eerder gedaan, na op een oneerlijke manier te zijn afgewezen op audities, na vriendinnen die zijn meubels inpikten, na de door wodka glad-

gestreken ruige episodes van tien jaar pech. Maar uiteindelijk verrast Randy me door moeizaam en reutelend naar adem te happen en te zeggen: ‘Ben is dood, Trev.’

Trev?

Dat is mijn eerste, nog half slapende gedachte. Niemand heeft me sinds de middelbare school zo genoemd, zelfs Randy niet.

Vanwaar dat Trev?

‘Hoe?’

‘Een touw,’ zegt Randy.

‘Touw?’

‘Opgeknoopt. Ik bedoel, hij heeft zich opgehangen. In zijn moeders huis.’

‘Hij kwam nooit buiten. Waar zou hij het anders moeten hebben doen?’

‘Ik bedoel dat hij het in zijn kámer heeft gedaan. Op zolder, waar hij altijd bij het raam zat, je weet wel, om te kijken.’

‘Heeft zijn moeder hem gevonden?’

‘Nee, een joch dat op straat liep. Hij keek omhoog om te zien of die maffe Ben McAuliffe weer voor het raam zat, en toen zag hij hem daar niet zitten maar hangen.’

Ik ben er een poosje stil van. Allebei zwijgen we. Maar we horen elkaars ademhaling door de telefoonlijn, waardoor we weten dat we allebei terugdenken aan Bens kamer, een plek waar we een kwart van onze jeugd hebben gesleten. Aan hoe het er zal hebben uitgezien met een volwassen Ben erin, hangend aan de eiken balk die in de lengterichting door het huis liep.

‘Misschien is het beter zo,’ zegt Randy uiteindelijk.

‘Dat neem je terug.’

‘Ik wilde niet... Het is gewoon zo...’

‘Die onzin neem je terug.’

‘Oké. Sorry.’

Randy heeft het soort leven geleid waardoor hij gewend is geraakt zich te verontschuldigen voor onhandige uitlatingen, en de schuldbewuste toon waarop hij nu praat, heb ik vaak gehoord na tientallen keren het plichtsgetrouwe ‘Als ik iets kan terugdoen...’ nadat hij een nacht bij me op de bank had geslapen om-

dat hij weer eens op zoek was naar een andere kamer. Maar dan zegt hij iets, het is amper harder dan gefluister.

‘Je weet dat het min of meer waar is, Trev.’

Hij heeft gelijk. Het is min of meer waar dat ik het nieuws over de zelfmoord van Ben McAuliffe, samen met allerlei andere emoties, met een beschaamd soort opluchting aanhoor.

Ben was een vriend van me. Van ons. Een boezemvriend, hoewel ik hem al jaren niet had gezien en maar iets minder lang niet had gesproken. Dat komt doordat hij daar is achtergebleven, denk ik. In Grimshaw, waar we vandaan komen, en waar we op Ben na allemaal aan waren ontsnapt zodra we konden. Of misschien doordat hij ziek was. Geestelijk ziek, zoals zelfs hij het noemde, maar dan wel op sarcastische toon, alsof zijn geest wel het laatste was waar iets aan mankeerde. Dat zei hij dan over de telefoon, die paar keer dat ik belde (elke keer dat ik belde nam zijn moeder, mevrouw McAuliffe, op, en als ik dan zei dat ik het was, steeg haar stem een octaaf in de ijdele hoop dat door een goed gesprek met een oude vriend de duisternis die bezit had genomen van haar zoon zou worden opgeheven). Als we elkaar spraken, deden we geen van beiden alsof we elkaar ooit nog zouden zien. Er had evengoed een oceaan tussen ons kunnen liggen, of zelfs een grotere barrière, even onmogelijk te overbruggen als de afstand tussen twee planeten, de kloof tussen leven en dood. Ik had me voorgenomen nooit naar Grimshaw terug te keren, en Ben kon er niet weg. Een stel valkuilen die we voor onszelf hadden gegraven.

Desondanks waren we nog goede vrienden. We koesterden ook nog een liefde voor elkaar. Een platonische, vruchteloze liefde, maar even vurig als andere soorten liefde. De veel voorkomende maar meestal onbesproken liefde tussen mannen die als jonge knullen vriendschap sluiten.

Maar dit was niet wat de grote afstand tussen onze volwassen levens overbrugde. Wat Ben en mij verbond, was een geheim. Een hele inteeltfamilie aan geheimen. Waarvan sommige zo vastberaden zijn vergeten dat zelfs wij er niets van weten.

Pas als ik de telefoon heb neergelegd merk ik dat mijn handen de hele tijd dat ik met Randy heb gebeld niet hebben getrild. Ik heb me er niet eens voor hoeven concentreren, er geen spelletje Brein tegen Spieren voor hoeven spelen.

Niet bewegen.

Het is net als met hypnose. En net als met hypnose werkt het niet.

Alles is goed. Blijf waar je bent. Ontspan je. Lig stil.

Nu, in het gruisige oranje stadslicht dat tussen de lamellen door glipt, zie ik de trilling in mijn ledematen terugkeren. Eerst subtiele huiveringen. Nerveus en snel als een mus die zijn kopje in het water doopt. Een wijsvinger die abrupt verstijft, verschrikt naar de stoel in de hoek wijst, en dan verslapt, inslaapt. Een duim die in een Fonzie-groet omhoogsteekt, om dan in een vuist weg te duiken.

Weet je wat ik nodig heb? Een week in Bermuda.

Dat was het soort gedachte dat ik had als die trillingen opdoken.

Ik moet meer vezels eten.

Ik heb een borrel nodig.

De schokkende handen en tics in mijn vingers waren normale kwaaltjes, de softwareprobleempjes waar het lichaam doorheen moet als het systeem boven een bepaalde leeftijd aan het opstarten is. Ik was tenslotte net veertig geworden. Alles heeft een prijs – een klein, makkelijk te verhullen gebrekje dat ik moest verdragen in ruil voor alle lol die ik tot nu toe had gehad. Maar het was niets om van wakker te liggen. Het was geen echt probleem van het soort dat mensen in rolstoelen hadden die je in een restaurant eigenlijk liever niet je uitzicht en je eetlust laat bederven.

Maar een paar maanden geleden gleden de aanvaardbare onregelmatigheden van het lichaam af naar iets minder aanvaardbaars. Iets verkeerds.

Ik ben naar de huisarts gegaan. Die heeft me naar een andere arts gestuurd. Die heeft na een gesprek met nog een andere arts haar diagnose bevestigd. En daarna, toen alle artsen het er met elkaar over eens waren, zeiden ze allemaal dat er praktisch niets aan

te doen was, dat ze me sterkte wensten, en maakten ze zich uit de voeten.

Wat ik heb, blijkt zo'n inoperabele, medisch oninteressante aandoening te zijn. Het heeft alle erge eigenschappen van een niet-fatale ziekte: chronisch, progressief, zoiets wat je 'kwaliteit van leven' danig uitholt. Het kan snel gaan, of langzaam. Zeker is in elk geval dat het erger wordt. Ik zou de naam nu kunnen noemen, maar daar ben ik niet voor in de stemming. Ik haat die bedrieglijk persoonlijke achternaamklank ervan, het bezitterige aspect van de hoofdletter P. En ik haat het dat je er niet aan doodgaat. Niet meteen, tenminste.

Ik heb er eens met een therapeut over gepraat. Eén keer.

Ze was aardig – léék aardig, hoewel dat een masker kan zijn geweest, een verplichting die inbegrepen is bij haar advocaat-achtige uurtarief – en ze was bereid om waar ik mee zat 'helemaal tot op de bodem' uit te zoeken. Maar ik kon er niet nog eens heen. Dat lag niet aan haar. Ik zat daar in haar prettige, met varens gevulde kamer en ving een zweem op van de kokosscrubcrème waarmee ze de ouderdomsvlekken op haar armen had gescrubd, en wist dat ik niet meer zou terugkomen. Ze was het soort vrouw in het soort spreekkamer met het soort geur die bedacht waren om bekentenissen uit te lokken. Ik had haar kunnen vertrouwen. En vreemden vertrouwen is tegen de regels.

(Er was nog iets wat me tegenstond. Het stond me tegen dat ze, toen ze vroeg of ik aan zelfdoding had gedacht en ik na wat gesnotter had toegegeven dat ik daar inderdaad aan had gedacht, alleen maar zakelijk had geglimlacht en een afgemeten vinkje op haar notitieblok zette.)

Uit die bijeenkomst is wel een nuttige tip gekomen. Voor het optekenen van mijn gedachten, zodat ze later kunnen worden geanalyseerd, raadde ze me aan een dagboek bij te houden om over de voortgang van mijn ziekte te schrijven. Niet dat ze dat woord gebruikte. Welnee, ze noemde de onophoudelijke schade die me werd toegebracht een 'ervaring', alsof het een reis naar Paraguay was of seks met een tweeling. En het was geen ziektedag-

boek dat ik moest bijhouden, maar een ‘Levensdagboek’, en haar bevestigende knik moest me laten weten dat ik niet doodging. Nóg niet. Dat ook. Denk eraan, Trevor: je bent nog niet écht dood.

‘Je Levensdagboek is meer dan een reeks gebeurtenissen,’ lichtte ze toe. ‘Voor sommige cliënten van me kan het een boezemvriend worden.’

Maar boezemvrienden heb ik al. En die spelen niet zozeer in mijn heden een rol als wel in mijn verleden. Dus dat ben ik maar gaan opschrijven. Een herinnering aan de winter waarin voor ons alles veranderde. Een zakdagboek waar gruwelen in staan die zelfs mij verrasten toen ik er weer over nadacht. En toen de pen niet meer stil in mijn hand wilde liggen, is het een verhaal geworden dat ik mijn dictafoon vertel. Mijn stem. Een zwakkere klank dan wanneer ik hem zelf hoor, eigenlijk de stem van een ander.

Ik noem het mijn ‘Herinneringsdagboek’.

Randy bood aan Carl te bellen, maar we wisten allebei dat ik dat zou doen. Een vriend vertellen dat iemand die hij al zijn hele leven kent is gestorven, was meer iets voor Trevor. Randy was degene die wiet scoorde voor een avondje feesten, of met zijn sleutel over de zijkant van een Porsche ging omdat hij het zo erg vond dat zijn kans er ooit zelf een te bezitten steeds kleiner werd. Randy was in sommige dingen erg goed. Maar ik was echt beter toegerust om slecht nieuws te brengen.

Ik probeer Carl te bellen op het laatste nummer dat hij me heeft gegeven, maar de krakende stem die opneemt zegt dat hij daar al een poosje niet meer woont. Als ik vraag of ze willen vragen of Carl mij belt als hij langskomt, valt er een stilte, waarmee mijn verzoek wellicht aanvaard, en dan wordt de verbinding verbroken. Randy heeft nog een paar oudere nummers, en die probeer ik ook, hoewel Carls vroegere huisgenoten kennelijk ook niet weten waar hij nu uithangt (en weigeren te zeggen hoe ze heten als ik daarnaar vraag).

‘Weinig aan te doen,’ zegt Randy als ik hem weer bel. ‘Hij is verdwenen, Trev.’

Daar heb je het weer: *Trev*. Zo ben ik al ruim twintig jaar niet genoemd, en nu hoor ik het twee keer in een halfuur.

Zodra Randy zei dat Ben was overleden, had ik al het idee dat het verleden nog eens onuitgenodigd in mijn heden zou opduiken. Van Trevor naar Trev gaan is al iets wat me niet aanstaat, maar een nostalgische naamsverandering zal niet het ergste zijn. Want als ik morgenochtend de trein naar Grimshaw neem, komt het allemaal terug.

Heather.

De coach.

De jongen.

Het huis.

Vooral dat laatste, want dat staat ons op te wachten. Klaar om ons daar op het voetpad met onkruid te zien staan, zoals we als schoolkinderen hadden gestaan, elkaar uitdagend wie het langst door een van de ramen naar binnen kon kijken zonder met zijn ogen te knippen of weg te rennen.

Vierentwintig jaar lang is dat Bens taak geweest. Nu zou het de onze worden.

• 2 •

We waren met z'n vieren.

Ben, Carl, Randy en ik. Allemaal Grimshaw Guardians. We speelden in het ijshockeyteam van school, dat de gewestelijke zandwegen afreisde om ten strijde te trekken tegen de in-slechte Cougars uit Milverton, de vals spelende Rams uit Listowel, de lafhartige Sugar Kings uit Elmira. We waren nog maar zestien en het was het enige seizoen dat we met de ouderejaars meespeelden, maar we waren goed genoeg – en de school was klein genoeg – om bij het team te mogen. De enige jongens tussen de net-niet-meer-jongens.

RANDY

Een vedergewicht die moeiteloos – maar ook een beetje zinloos – voor het doel van de tegenpartij langs zwierde. Het leek altijd alsof hij schaatsen leuker vond dan scoren. Soms vergat Randy dat er andere spelers waren die tégen hem speelden. Lui die hem wilden zien vallen, hem op de knieën wilden zien gaan om nooit meer op te staan. Meestal had hij een uitdrukking van verwarring en teleurstelling, en niet van pijn, op zijn gezicht als hij na zo'n afstraffing naar de reservebank hinkte.

Waarom? vroegen zijn ogen terwijl hij zijn plaats aan het eind van de bank innam en het ijsbeentje weer uit zijn bovenbeen wreef.

Waarom doet-ie dat nou? Ik was gewoon lekker aan het schaatsen.

CARL

Klein, maar stevig als een iepenstronk. Haar dat hij zo lang liet worden dat het onder het schaatsen als een zwarte piratenvlag achter hem aan wapperde. Carl was de onvoorspelbare vechtersbaas van de Guardians, een zelden ingezette fourth-liner die zomaar naar een knul die niets met de actie op het ijs te maken had kon schaatsen, tegen wie niemand iets had, en een regen van vuistslagen op het gezicht van de arme jongen kon laten neerdalen.

Wie weet of Carl zo'n vechtersbaas was geworden zonder die donkere blik en die glimlach met neerhangende mondhoeken die onbedoeld een dreiging uitstraalden? Of hij minder geneigd was klappen uit te delen – en later minder snel naar de naald en de pillen zou hebben gegrepen – als zijn pa een ander soort man was geweest, een man die niet wegging om nooit meer terug te komen?

Ergens in de derde periode van de eerste wedstrijd in het seizoen van de Guardians was er een knokpartij waarbij geen man op de bank bleef. Het was een uitwedstrijd tegen de Exeter Bobcats, een team met als enig talent het middeleeuwse gevecht van man tot man. Toen hun coach spelers op zijn bank op de schouders begon te tikken en daarna naar ons wees, wisten we dat het fout ging. Toen stormden ze met een gezamenlijke kreet over de boarding en gingen ze ons te lijf, terwijl hun fans hun gloeiende koffie over ons gooiden.

Dit vertel ik omdat in mijn ervaring de vraag wie je in een gevecht het eerst te hulp schiet een echte proeve van trouw is.

Dus wie snelde ik die avond te hulp om te voorkomen dat een Bobcat hem met zijn gezicht tegen het ijs zou beuken? Ik ging naar Randy, omdat hij mijn vriend was en omdat hij hulpeloos onze namen riep.

Trev! Carl! Ben!

En we kwamen allemaal.

Toen we Randy's belager van hem af hadden gegooid, konden we min of meer een cirkel vormen en standhouden. Eigenlijk deden we het beter dan veel van onze oudere teamgenoten, die die avond met schrammen op hun wang en tanden in hun zak uit Exeter wegreden.

In de bus naar huis mochten wij, de jongste Guardians, op de achterbank zitten, als erkenning van ons succes op het slagveld. Ik weet